

πτωχός

πτωχός, -ή, -ό, επίθ. [<αρχ. πτωχός], πτωχός· που έχει χρεοκοπήσει, ο χρεοκοπημένος: «κάποτε ήταν πολύ πλούσιος, αλλά είχε απανωτές ατυχίες στη δουλειά του και τώρα είναι πτωχός»· βλ. και λ. φτωχός·

- *είναι πτωχός τω πνεύματι*, έχει περιορισμένη αντίληψη: «μην περιμένεις να καταλάβει πολλά πράγματα απ' αυτά που λέμε, γιατί είναι πτωχός τω πνεύματι»·

- *μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι*, ειρωνική αναφορά σε άτομο που, λόγω περιορισμένης αντίληψης, δεν καταλαβαίνει, δεν αντιλαμβάνεται τα όσα κακά συμβαίνουν γύρω του και για το λόγο αυτό είναι ευτυχισμένο. Από την *επί του όρους* ομιλία του Χριστού όπου η φρ. *πτωχοί τω πνεύματι* (= ταπεινοί), παρερμηνεύεται σε άτομα με φτωχή, με περιορισμένη αντίληψη. Πρβλ.: *μακάριοι οί πτωχοί τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν* (Ματθ. ε' 3)·

- *πτωχός πλην τίμιος*, βλ. λ. [τίμιος](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας